

פאול בן-חיים חבר את הסונאטה שלו לכנור-יחיד בהשפעת קונצרט למוסיקה הדישה, אשר נערך עלידי יהודי מנוחין בתל-אביב באביב שנת 1951, והקדיש את יצירתו לכנר המעולה הזה; הסונאטה חיברה בסתיו 1951. שלושת פרקיה הם בעלי צורה בהירה ותוכן מרוכז: בפרק הערני הפותח מתאחדים הצורה של מבוא וכוח הדחיפה הריתמי של טוקאטה; הפרק האטי, המבוצע עם מעמם, הוא קטע דמיוני של "מוסיקה יס-תיכונית", ואף-על-פי שהקומפוזיטור דורש לנגנו "בהעדר גיוון", הרי נוצר בו גון אינסטרומנטאלי מיוחד במינו, המושך לב בקשויים, סלסולים ורשמריהד; בפרק הסיום חוזרים מעופו וכוחו של הפרק הפותח, וקצביו העזים מרמזים על קצבי הורה.

נגינת-הבכורה של הסונאטה הושמעה עלידי יהודי מנוחין באולם קארנגי בניו-יורק, ביום 4 בפברואר 1952; אותו אמן הגיש את נגינת-הבכורה הישראלית באפריל 1952.

Paul Ben-Haim's Solo Sonata, composed in Tel-Aviv in the autumn of 1951 and dedicated to Yehudi Menuhin, counts with this Israeli composer's most personal and forceful works. Its three movements are simple in form and poignant in content, with the Allegro energico combining the form of a prelude with the drive of a toccata; the Lento e sotto voce, played con sordino throughout, is an expressive fantasy of "Mediterranean music" and, though the composer asks it to be played "without colour", it produces a strangely attractive instrumental colouring by employing grace notes, trills, and echo effects; the Molto allegro returns with the drive and force of the opening movement, with hora rhythms faintly discernible in the rhythmic texture.

The Sonata was first performed by Yehudi Menuhin in Carnegie Hall, New York, on February 4, 1952; the same artist gave the Israel premiere of the work in April of the same year.